

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Š., so sídlom v B., proti odporkyni R., bývajúcej Z., N., zastúpenej J., advokátkou, so sídlom v P., za účasti vedľajšieho účastníka R., bývajúceho v P., **o neúčinnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde P. pod sp. zn. 19 C 128/2003, na dovolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2007 sp. zn. 2 Co 220/2006 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd P. rozsudkom z 12. mája 2006 č. k. 19 C 128/2003-119 určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi predávajúcim R. a kupujúcou R. (t. č. B.) zo dňa 15. 2. 2001, z ktorej práva k nehnuteľnostiam boli vložené Správou katastra v P. pod č. V-328/2001 je voči navrhovateľovi právne neúčinná; odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu v sume 46 275,70 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že vedľajší účastník, ktorému bol poskytnutý úver-podpora na výstavbu bytu v obytnom dome P., blok B., na základe zmluvy uzavretej s navrhovateľom 11. 5. 1998, porušil jej ustanovenia tým, že úver riadne nesplácal (v zmysle článku V zmluvy) a byt, jeho spoločné časti a zariadenia a spoluvlastnícky podiel k zastavanému pozemku ako predávajúci odpredal odporkyni ako kupujúcej na základe kúpnej zmluvy uzavretej 15. 2. 2001. Tento právny úkon urobil napriek tomu, že k predaju bytu (na ktorý bolo zriadené záložné právo v prospech navrhovateľa zapísané na liste vlastníctva), nebol oprávnený po dobu piatich rokov od ukončenia výstavby t. j. kolaudácie v roku 1999 (článok VIII, bod 6 zmluvy). Uzavretím kúpnej zmluvy vedľajší účastník u

navrhovateľa (veriteľa) vyvolal neistotu, či dlh bude splatený. Súd prvého stupňa preto dospel k záveru o splnení podmienok v zmysle ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka na určenie neúčinnosti právneho úkonu- kúpnej zmluvy , ktorá spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu , voči navrhovateľovi . O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. mája 2007 sp. zn. 2 Co 220/2006 na odvolanie odporkyne a vedľajšieho účastníka rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol; účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru o nezistení podmienok pre úspešné uplatnenie práva podľa ustanovenia § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka . Predovšetkým sa dostatočným spôsobom nepreukázala existencia vedomosti odporkyne o úmysle vedľajšieho účastníka (dlžníka navrhovateľa) realizovaným právnym úkonom ukrátiť svojho veriteľa na jeho právach. Odporkyňa a vedľajší účastník, ktorí nie sú osobami blízkymi (§ 116 a § 117 Občianskeho zákonníka) a medzi ktorými neboli zistené ani iné osobné väzby, uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorou vedľajší účastník získal 1 milión korún Sk. Preto zo samotného prevodu nemožno bez ďalšieho vyvodzovať vedomosť o úmysle ukrátiť veriteľa, ak išlo o prevod odplatný a finančné prostriedky boli aj reálne vyplatené, čo sporné v konaní nebolo. Skutočnosť, že finančné prostriedky vedľajší účastník použil na iný účel , nemôže byť posudzované v neprospech odporkyne. Ani zápis záložného práva bez splnenia ďalších podmienok predpokladaných v ustanovení § 42a Občianskeho zákonníka nepreukazuje vedomosť odporkyne o úmysle vedľajšieho účastníka navrhovateľa ukrátiť. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 150 O. s. p. Danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa videl v charaktere a okolnostiach prejednávanej veci , o ktorej rozhodoval odlišne ako súd prvého stupňa a na základe iných právnych záverov.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, v časti výroku o náhrade trov konania , podala dovolanie odporkyňa. Žiadala ho v tejto časti zmeniť a priznať jej trovy prvostupňového konania vo výške 48 226 Sk a trovy odvolacieho konania vo výške 36 550 Sk. Považovala nepriznanie trov konania za nespravodlivé a nezákonné , zvýhodňujúce subjekty praktizujúce nezákonné postupy, keď súdny spor nevyvolala a ani svojím správaním nedala navrhovateľovi dôvod na podanie návrhu voči nej. Mala za to, že nie je správne a morálne , aby ako úspešná účastníčka konania bola vo vzťahu k navrhovateľovi

znevýhodnená a finančne stratová len preto, že ide o štátom zriadenú organizáciu a aby v konaní bola postavená na jednu úroveň s vedľajším účastníkom.

Navrhovateľ a vedľajší účastník sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie odporkyne smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, ktoré má povahu uznesenia, i keď je obsiahnuté v rozsudku. Vzhľadom na to treba prípustnosť dovolania proti takémuto výroku posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O. s. p.), alebo proti potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom tlmočnom o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práve duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko v prejednávanej veci ide o dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, t. j. rozhodnutie vykazujúce znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporkyne z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. , ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p. , ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie , v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania , hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O. s. p. a ani z ustanovenia § 237 O. s. p.

Keďže dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa potom už nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal v dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania z dôvodu, že mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :